

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Foltase a soudkyně Jitky Zavřelové a soudce Jana Kratochvíla v právní věci žalobkyně: **T. S.**, zast. JUDr. Patrikem Novosadem, advokátem se sídlem Králova 1283, Valašské Meziříčí, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 1. 2024, čj. MPSV-2023/203365-924/7, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočka Olomouc ze dne 19. 3. 2025, čj. 72 Ad 1/2024-56,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- IV. Ustanovenému zástupci žalobkyně JUDr. Patriku Novosadovi, advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši **12 270 Kč**, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Stěžovatelka (jako držitelka průkazu osoby se zdravotním postižením TP) podala dne 24. 5. 2023 žádost o vydání průkazu osoby s těžkým zdravotním postižením (průkaz ZTP), kterou Úřad práce České republiky – krajská pobočka ve Zlíně, kontaktní pracoviště Valašské Meziříčí (dále též „úřad práce“), rozhodnutím ze dne 18. 9. 2024, čj. 249732/23/VS (dále též „rozhodnutí úřadu práce“), zamítl. Žalobkyně napadla rozhodnutí úřadu práce odvoláním. V záhlaví označeným rozhodnutím žalovaný odvolání žalobkyně zamítl a potvrdil rozhodnutí úřadu práce.

[2] Rozhodnutí žalovaného napadla žalobkyně žalobou, kterou Krajský soud v Ostravě – pobočka Olomouc (dále též „krajský soud“) shora označeným rozsudkem zamítl. Krajský

soud souhlasil se správními orgány, že žalobkyně nesplnila podmínku pro přiznání průkazu ZTP, konkrétně podmínku těžkého funkčního postižení pohyblivosti nebo orientace. Nesplnění této podmínky jednoznačně vyplývá z posudku posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 13. 12. 2023 (dále též „posudek posudkové komise“), který krajský soud vyhodnotil jako úplný, bezrozporný a přesvědčivý. Dle krajského soudu žalobkyně nepředložila žádné podklady, které by vyvrátily závěry uvedeného posudku. Krajský soud neshledal ani žádný další důvod pro vyhovění žalobě, a proto žalobu zamítl.

[3] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů obsahově podřaditelných pod § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Stěžovatelka namítala, že splňuje všechny zákonné podmínky pro přiznání průkazu ZTP. Lékařské zprávy, které předložila, dostatečně prokazují, že má těžké funkční postižení pohyblivosti nebo orientace. Její žádosti o přiznání průkazu ZTP tedy mělo být vyhověno. Poukázala na vývoj svého zdravotního stavu a dále na špatný zdravotní stav svého manžela a svojí dcery. Stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[4] Žalovaný ve vyjádření uvedl, že napadený rozsudek považuje za souladný se zákonem.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[5] Nejvyšší správní soud se předně zabýval tím, zda je kasační stížnost přijatelná. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. totiž platí, že rozhodoval-li před krajským soudem o věci specializovaný samosoudce a kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud jako nepřijatelnou. Nejvyšší správní soud přijme kasační stížnost k věcnému přezkumu pouze v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to i) z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo potřeby překonání judikatury, nebo ii) v případě zásadního pochybení krajského soudu (usnesení NSS z 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS).

[6] Dle § 34 zákona č. 329/2011 Sb., o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením a o změně souvisejících zákonů (dále též „zákon o poskytování dávek“) se nárok na průkaz osoby se zdravotním postižením od závažnosti funkčního postižení pohyblivosti nebo orientace.

[7] Na průkaz osoby s těžkým zdravotním postižením (průkaz ZTP) má nárok osoba *s těžkým funkčním postižením pohyblivosti nebo orientace, včetně osob s poruchou autistického spektra. Těžkým funkčním postižením pohyblivosti se rozumí stav, kdy osoba je při dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu schopna samostatné pohyblivosti v domácím prostředí a v exteriéru je schopna chůze se značnými obtížemi a jen na krátké vzdálenosti. Těžkým funkčním postižením orientace se rozumí stav, kdy osoba je při dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu schopna spolehlivé orientace v domácím prostředí a v exteriéru má značné obtíže* (§ 34 odst. 3 zákona o poskytování dávek). Zdravotní stavy, které lze považovat za podstatné omezení schopnosti pohyblivosti a orientace pro účely přiznání průkazu osoby se zdravotním postižením jsou uvedeny v příloze č. 4 k vyhlášce č. 388/2011 Sb., o provedení některých

pokračování

ustanovení zákona o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením (dále též „vyhláška“).

[8] Podstatou kasační argumentace stěžovatelky je nesouhlas s posouzením jejího zdravotního stavu. Stěžovatelka popisuje své zdravotní obtíže (zejména akcentuje těžké postižení pohyblivosti a celkové výkonnosti již při lehkém zatížení a dále ztrátu opěrné funkce u dolní končetiny) a dovozuje, že splňuje podmínky pro přiznání průkazu ZTP.

[9] K otázce posouzení zdravotního stavu žadatele mj. i v souvislosti s přiznáním průkazu osob se zdravotním postižením Nejvyšší správní soud setrvale judikuje, že se jedná o věc odborně medicínskou, k níž nemá potřebné odborné znalosti. Soud vychází z posouzení obsaženého v odborném (lékařském) posudku. V rámci posudku se přitom nehodnotí jenom celkový zdravotní stav dotyčného, ale zaujímají se v něm i posudkové závěry ohledně splnění zákonných kritérií pro přiznání průkazu osoby zdravotně postižené (či jiné dávky). Tento posudek proto představuje stěžejní důkaz, na který je soud při nedostatku odborné erudice odkázán. Je tedy nutné klást zvýšený důraz na jeho jednoznačnost, určitost, úplnost a přesvědčivost (srov. bod 22 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2023, čj. 4 Ads 64/2022-17). Posudek lze považovat za úplný a přesvědčivý jen v případě, že se v něm posudková komise vypořádá se všemi rozhodnými skutečnostmi, přihlédne k potížím udávaným posuzovanou osobou a tyto své posudkové závěry jednoznačně a konkrétně zdůvodní. Případné chybějící či nepřesně formulované náležitosti posudku způsobující jeho nepřesvědčivost nebo neúplnost přitom nemůže soud nahradit vlastní úvahou, jelikož pro to nemá potřebnou odbornou erudici (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2003, čj. 5 Ads 22/2003-48, ze dne 25. 11. 2003, čj. 5 Ads 42/2003-61, č. 511/2005 Sb. NSS, nebo ze dne 9. 2. 2006, čj. 6 Ads 25/2004-58).

[10] Krajský soud nahlížel na věc v souladu s uvedenou judikaturou. Náležitě odůvodnil, proč považuje posudek posudkové komise za úplný, bezrozporný a přesvědčivý. Podle krajského soudu se posudková komise vyjádřila ke všem relevantním otázkám. Posudková komise řádně vysvětlila, proč neshledala, že jsou u stěžovatelky zdravotní postižení srovnatelná se zdravotními postiženími dle přílohy č. 4 bodu 2 vyhlášky, resp. proč zdravotní stav stěžovatelky nelze považovat za podstatné omezení schopnosti pohyblivosti a orientace na úrovni těžkého nebo zvláště těžkého funkčního postižení pohyblivosti. Zdravotní stav stěžovatelky je svými funkčními důsledky srovnatelný se zdravotním stavem uvedeným v bodě 1 písm. i) přílohy č. 4 vyhlášky, a je proto osobou se středně těžkým funkčním postižením pohyblivosti nebo orientace, včetně osob s poruchou autistického spektra, ve smyslu § 34 odst. 2 zákona o poskytování dávek. K uvedeným závěrům přitom posudková komise dospěla i přes zohlednění lékařských zpráv předložených stěžovatelkou a při vypořádání stěžovatelkou vznesené argumentace (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2014, čj. 4 Ads 68/2014-37, bod 18, či ze dne 14. 9. 2011, čj. 4 Ads 82/2011-44).

[11] Oporu v judikatuře má i postup krajského soudu, který při rozhodování ve věci nevzal v úvahu zprávy vydané po datu napadeného rozhodnutí. Jak totiž vyplývá z judikatury, pro posouzení žádosti je rozhodující zdravotní stav stěžovatelky v době rozhodování správního orgánu (srov. bod 23 usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2023, čj. 4 Ads 64/2022-17, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011,

čj. 1 As 24/2011-79 body 25 a 27). S ohledem na předmět daného řízení a obsah žádosti nemůže být pro danou věc relevantní ani tvrzený špatný zdravotní stav manžela stěžovatelky a její dcery, neboť stěžovatelka žádala o přiznání průkazu ZTP na základě svých zdravotních obtíží.

[12] Výše uvedeným soud současně nikterak nezlehčuje zdravotní obtíže stěžovatelky. Jak již však soud naznačil výše, správní soud není oprávněn přehodnocovat odborné závěry posudkové komise. Posouzení zdravotního stavu je otázkou, ke které soud nemá potřebné odborné znalosti, a je proto odkázán na posouzení provedené posudkovými lékaři (srov. bod 22 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2023, čj. 4 Ads 64/2022-17).

[13] Kasační argumentace tak podle Nejvyššího správního soudu nezakládá přijatelnost kasační stížnosti. Kasační stížnost nevyvolává otázky, které by dosud nebyly v judikatuře řešeny nebo byly řešeny rozdílně či vyžadovaly učinit judikaturní odklon. V daném případě nedošlo ani k zásadnímu pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Krajský soud posoudil případ v souladu s ustálenou judikaturou, od níž Nejvyšší správní soud neshledal důvod se odchýlit.

IV. Závěr a náklady řízení

[14] Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky, a proto ji podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[15] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. bod 53 usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu z 25. 3. 2021, čj. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS). Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti náleželo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v tomto řízení žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

[16] Stěžovatelce byl usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2025, čj. 22 Ads 61/2025-48, ustanoven zástupce JUDr. Patrik Novosad, advokát, a jeho hotové výdaje proto platí stát. Soud přiznal zástupci stěžovatelky odměnu za dva úkony právní služby, a to za převzetí a přípravu zastoupení vč. první porady s klientem (§ 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)] a za doplnění kasační stížnosti (§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Odměna za každý úkon právní služby činí 4 620 Kč (§ 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 5 advokátního tarifu). Vedle toho náleží zástupci také paušální náhrada nákladů, která činí 450 Kč za každý jeden úkon (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Zástupci stěžovatelky tedy náleží odměna ve výši 10 140 Kč. Jelikož je zástupce plátce DPH, zvyšuje se tato odměna o částku odpovídající této dani, tj. o 2 130 Kč (po zaokrouhlení). Celkem tedy odměna ustanoveného zástupce činí 12 270 Kč. Tato částka mu bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

pokračování

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 9. září 2025

Tomáš Foltas
předseda senátu